

μέ γυρεύει;

Ο Μπουλούμπασης, χωρίς να του δώσει εξηγήσεις, διάταξε τους άνδρες του να τον πιάσουν.

Ο Κατσαντώνης δεν τόχασε. Και γιατί να φοβηθί άλλωστε; Ός τή στιγμή αυτή δεν είχε κάμει τίποτε, ούτε έναντιόν τών συμπατριωτών του, ούτε έναντιόν τών Τούρκων.

Ο πατέρας του όμως άνησυχήσε. Ήξερε καλά, πώς ένοχος ή άθλιος, ένας Χριστιανός, ένας ραγιάς, διέτρεχε τόν έσχατο τών κινδύνων από τους Τούρκους.

Πλησίασε λοιπόν τόν Μπουλούμπαση ό γέρο Μακρυγιάννης και τόν ρώτησε, μέ γλύκα και καλωσύνη:

—Τί έκαμε τόν παιδί και τόν πιάνεις, καπετάνι μου;

Ο Μπουλούμπασης άγρίεψε.

—Τί έκαμε ραγιάς; Ένα ζω έκλεψε...

Ένοχος ζωοκλοπής ό Κατσαντώνης πόνχε κοπάδια από ζωντανά!... Δεν ήταν δυνατόν. Κάποια παρεξήγησι θάγε γίνεϊ. Κάποια σκούφαντία...

Ο γέρο Μακρυγιάννης προσπάθησε να πείση τόν Μπουλούμπαση γι' αυτό. Μά ό Τούρκος άποσπασματάρχης ήταν άμετάπειστος. Κι' όπως θά δοίμε άμέσως παρακάτω, είχε τόν λόγο του να άγριεύη και να έπιμειν και να μñ πείθεται...

Δύο μέρες έμεινε ό Κατσαντώνης στά χέρια τού Μπουλούμπαση. Δύο μέρες φρικτές γιά τόν γενναίο και υπερήφανο άρχοντόπουλο.

Κατά τίς ημέρες αυτές ό Μπουλούμπασης φέρθηκε στόν Κατσαντώνη σκληρά κι' άπάνθρωπα. Τόν γύπωσε, τόν βασάνισε...

Ο πατέρας τού Κατσαντώνη κατάλαβε τώρα πεία γιάτι γινόταν όλη αυτή ή φασαρία. Ο Μπουλούμπασης ήξερε ότι ό γέρο Μακρυγιάννης ήταν εύπορος. Και βρήκε τήν άφορμή αυτή γιά να τόν φορολογήση, να τόν κλέψη, να τόν εκδίαση.

Αυτό ήταν όλο... Ο Μακρυγιάννης πλήρωσε ένα άρκετά στρογγυλό ποσόν κι' ό Κατσαντώνης άφέθηκε έλεύθερος.

Οποιοσδήποτε άλλος θάβανε τσως κι' εύχρηστικέμος πού τελείωσε έτσι ή περιπέτειά του αυτή. Δεν συνέθη όμως τόν ίδιο και μέ τόν Κατσαντώνη. Ο περιήσανος νέος δεν μπορούσε να χωνέψη τόν κακό, τόν άδικο κακό πού τού έκανε ό Μπουλούμπασης. Διψούσε εκδίκηση... Έλυσσούσε κυριολεκτικώς... Αποφάσισε λοιπόν να εκδικηθί και να πάρη τά θουανά.

Ο Μπουλούμπασης, άντι να φύγη από τόν χωριό, άμέσως μόλις έσέπωσε τά χρήματα από τόν Μακρυγιάννη, έκαμε τήν άπερκαψία να «κονέψη» εκεί, γιά να τόν ριξή γιά μερικές ημέρες στό φανοπόδι, εις θάρος τών χωρικών, αυτός και ό άνδρες του. Ο Κατσαντώνη τόν έν γνώριζε αυτό. Ώπλοήθηκε λοιπόν, έτοιμος να πάρη τά θουανά και γυαίνοντας από τόν σπύτι του, τράθηκε προηγούμενος γιά τήν συνάντησή τόν Μπουλούμπαση.

Τόν βρήκε στήν άγορά τού χωριού, τριγυρισμένον από τά παλληκάρια του. Αυτό δεν έφοδισε τόν Κατσαντώνη, δεν τόν έκανε να διστάση, ούτε στιγμή. Ρίχτηκε άπάνω στό Μπουλούμπαση και πριν προλάβουν να τόν έμποδίσουν οι άνδρες τού Τούρκου άποσπασματάρχου, τούρριξε κατάστηθα μέ τήν πιστόλα του!...

Βόγγησε θαρειά ό Μπουλούμπασης και σωριάστηκε κάτω νερός!...

Οί άνδρες του ώρμησαν άμέσως έναντιόν τού Κατσαντώνη, μέ τά όπλα στό χέρι. Μά ό Κατσαντώνης έφευγε τώρα φτερωτός πρós τά θουανά. Τούρριξαν, αλλά καμιά σφαιρά δεν τόν πέτυχε. Τόν κινήγησαν, μά τού κάκου... Πός ήταν δυνατόν να πιάσουν τόν φτεροπόδαρο αυτόν λεβέντη, πού κανένας δέ μπορούσε να τόν συναγωνισθί στό τρέξιμο;

Πήρε λοιπόν τά θουανά ό γενναίος γιούς τού Μακρυγιάννη. Από τήν ημέρα αυτή θά ζωοσε έλεύθερος στίς άπάτητες κορφές, σκοτώνοντας τους Τούρκους.

Δέν τού έμεινε πεία παρά να ένώμη μέ ένα από τά σώματα τών Έλλήνων κλεφτών τής εποχής εκείνης. Άλλά κι' αυτό τού είχε ύπ' όψιν του ό Κατσαντώνης. Είχε πάρει από καιρο τήν άπόφασι να γινή παλληκάρι στό σώμα τού έρακουστού άρματωλού και κλέφτη τής εποχής εκείνης, τού Τουρκοφάγου Δίπλα.

Αυτό λοιπόν και έκαμε.

Συνάντησε τόν σώμα τού Δίπλα κι' ένώθηκε μ' αυτό στα 1802 άκριβώς.

Ο Δίπλος τόν δέχτηκε μέ προθυμία. Και γιά τόν τελευταίο του κατόρθωμα και γιάτι είχε άκούσει πολλά γιά τήν παλληκαριά του.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχια.

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

ΤΑ ΕΞΥΠΝΑ ΚΑΙ ΤΑ ΚΟΥΤΑ

Έτοιμότης μαθητού.

Ο δάσκαλος.—Δέν έχεις σημειώσει καμμία πρόοδο στήν άπάνωσι... Έγώ, στήν ηλικία σου, μέ τή πρώτη ματιά πού έβριχνα στό βιβλίο, διάβάζα μ' εύχέρεια.

Ο μαθητής.—Άσφαλώς θά είχατε καλύτερο δάσκαλο από μένα.

Η Μασσαλιώτικη τερατολογία.

Ο άρρωστος (κατάπληκτος).—Πώς! Τό θερμομέτρο σας σημειώνει πώς έχω 43 βαθμούς πυρετού;

Ο γιάτρος (καθουσιαστικά).—Μήν άνησυχήτε γι' αυτό, κύριε... Τό έχω άγοράσει από τή Μασσαλία και παραφουσκάει κάπως τά πράγματα.

Συμφωνία μιά φορά.

—Οί Χούντελ, γιά να έξασφαλίσουν τή συζυγική τους εύτυχία, μόλις παντρεύτηκαν, έκαναν τήν έξη συμφωνία: όσάκις ό ένας θά μιλούσε, ό άλλος θά σώπαινε...

—Και απέδωσε χωρίς άλλο λαμπρά άποτελέσματα ή συμφωνία αυτή;

—Πολύ λαμπρά! Είνε τώρα 20 χρόνια πού ό σύζυγος δεν έχει πñ λέξι.

Στό κατάστημα κτηνοτροφικών προϊόντων. Μπαίνει ένας πελάτης.

—Θέλω ένα πθήκο.

Υπάλληλος.— Έχουμε θαυμασίους θαλασσομυώνους.

Πελάτης.—Θέλω ένα ζωντανό.

Υπάλληλος.—Κύριε διευθυνά. Σας ζητούν!

Η μόνι δύσκολη πρόβλεψις.

—Υ σύγγραφε ός στούς φίλους του.—Ίδου τόν καινούργιο μου θιθλί, είνε έτοιμο.

Φέρει τόν τίτλο «Η τέχνη γιά να προλέγη τόν μέλλον». Έκείνο πού δεν ξέρω όμως είνε άν θά έχη...έπιτυχία!

Στό έστιατόριο.

Ο πελάτης.—Νά μου δώσης στρεβία... Δέν τά θέλω όμως ούτε πολύ μεγάλα, ούτε πολύ μικρά, ούτε πολύ άμυρά... Νά είνε πολύ φρέσκα και άνοιγμένα μέ προσοχή.

Τό γκαρσόν.—Μήπως τά θέλετε και μέ...μαργαριτάρια;

Άμερικανισμοί.

Στή Νέα Υόρκη, μιά άμερικανική έπιχείρησις κηδειών, κυκλοφορεί μέ μεγάλα τυπογραφικά στοιχεία τήν κάτωθι άγγελία:

«Θνητοί! Γιάτι να έπιμένετε να ζήτε, έφ' όσον μόνον μέ 15 δολάρια, μπορείτε να κηδευθήτε θαυμάσια!»

Στό σχολείο.

Ο δάσκαλος.—"Αν πάρω μιά πατάτα και τήν κόψω σε τέσσερα κομμάτια, θά έχω τά τέταρτα... "Αν τήν κόψω σε όγτώ θά έχω τά όγθωσα... Κι' άν τή κόψω σε δεκάξι κομμάτια, τί θά έχω;

Ενας μαθητής.—Πουρέ πατάτα!...

Παιδιά—θαύματα.

—Ξέρεις, Κοέν; λέει ό Λευή. Έχω ένα παιδί 5 χρονών, πού είνε ένα παιδί—θαύμα. Δίγας να έχη πάει άκόμα σχολείο, διαβάξει, γράφει και λογαριάζει σαν μεγάλος.

—Αυτό δεν είνε τίποτα, φίλε μου, τού άπατά ό Κοέν. Τό δικό μου τόν παιδί μολονότι είνε τριών μηνών, γλωρίζε τόν όθλιο πώς ή δουλειές μου δεν πηγαίνουν καλά, πώς έχασα τά λεφτά μου κι' ότι είμαι κατεστραμμένος.

—Άδύνατον! Πώς τόν κατάλαβες;

—Από τόν πρωί ως τόν θράδυ...κλαίει!

Σκέψεις:

Λένε, πός γιά ν' άποχτήσης μιά καλή θέσι, πρέπει νάχης κομψή εμφάνισι!... Μά γιά νάχης κομψή εμφάνισι, πρέπει νάχης μιά καλή θέσι!

***

Λένε, πός ό γάμος είνε τυχερό ταχινιδί!... Γιάτι λοιπόν δεν τόν άπαγορεύουν κι' αυτόν, άφοδ άπαγορεύουν άλλα λιγώτερο καταστρεπτικά;

